

BUDAPESTA
7 Decembrie st. v.
19 Decembrie st. n.

Va eși joi'a și duminică'a.
Redacțiunea: strada arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 93

ANULU XIV.
1878.

Prețulu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Barbu cobzariulu.

— *Novela originala.* —

(Urmare.)

Clacasi din locu și giuru cari îlu cunosc-
ceau și-lu audisera mai cu sêma în sântele
serbatori cântându cu multa evlavie matimii
din Ichimatiu, diceau cu fala : că Barbu este
celu mai procopsitu flacău.

Dar nu numai în atâta s'a aretatu vred-
nici'a lui. Barbu erá în sus; Barbu erá în jos.
Elu resplesi boeriului cu nesecata vrednicia
și fidelitate; elu ducea grigea câmpurilor ce
se întindeau pâna unde ducea ochiulu, a viilor
de pe còstele delurilor și-a hergheliilor de vite
resfirate prin livedi.

Erá acum june, avea locu de cinste la bo-
eriu, avea la toti, că deca n'a pututu face bine
cuiva, de reu s'a feritu. Apoi avea și-o blaga
de ânima chiar că a boeriului, nu lasá omu
intristatu sè tréca făr' a-lu întrebá, nu nenoro-
citu făr' a-lu ajutá. Sufletulu lui simtíea bu-
curia în bucuriele altora, și indestulire în
indestulirea altora. Totu ce-a mai remasu din
cele vechi a fost o bucata de iubire pentru
munte și codru, primul orisonu alu copila-
riei lui.

Acum nu mai sariá pe întrecute cu cerbii,
nu mai necagiá vulturii și nu însielá bietii ie-
pari a stá locului și-a trage cu urechile; nu

mai facea nimicu, ci aflându-se singuru, sim-
tíea, că ânima-i se deschide, că mintile-i se re-
dica în o alta lume mai luminata — unde pe
unu plaiu de flori între cântece ne mai audite
zariá unu ângeru suridietoriu.

Portá, dar pe nesciute, o imagine draga,
iubiá sè vedíia ceriulu, sè asculte frémétulu
frundiilor și chiotulu ciobanilor, dar întorcea
cu doru la cas'a boeriului, unde cu furc'a în
brêu sîedea frumós'a lui fiica — domnit'a
Pauna.

Mai că crescuse cu ea, — totu timpulu
d'ântâiu l'a petrecutu în jocuri copilaresci cu
ea, înse se uitá la ea cá la o fintia mai pe sus
de celelalte; sumeti'a nu a coruptu moral'a
ânimei, sciea elu, că ea este domnitia, iera elu
numai fiu de clacasiu, macar că boeriulu ilu
tratá parintesce.

Si deca Pauna nu l'ar fi întimpinatu nici
odata cu sficiósele priviri a fecioriei, deca nici
odata nu ar fi mersu cu elu prin bordeele tie-
ranilor neputintosi și morbosi, pentru a-i
mângaiá cu verb'a și îngrigirea ei : de buna
sêma si atunci ar fi pretíuit' o totu astfel.

De multe ori i-au vedíutu pe ei moșnegi
betrâni, s'au uitatu dupa ei cu gândulu, că o

parechia mai bine potrivita nu se afla pe latulu pamântului. Si pôte că asiá or' fi gân-dindu mai multi, si nici nu erá minune! căci iubiau pe Barbu pentru firea lui blânda si pentru tóte vorbele si vredniciele lui.

O singura fiintă erá inse ce nu-lu putea suferi. Erá boerulu celu betrânu ce injugase ómenii la plugu, adeca — mosiulu Paunei.

Erá infuriatu betrânulu, căci in mosi'a lui erá pusu la-o parte, de si cu cinstea cuvenita. S'ar fi resbunatu crâncenu asupra tuturor, dar fiulu seu — bunulu boeriu Barbu a avutu din junetia capu inderetnicu, nu primiá sfaturile lui, si acum dupa ce cutrierase nóue mări si tîeri, nu mai sciea betrânulu prinde vorba cu elu.

Nici odata n'a armoniatu acestu tata si acestu fiu, ce se scârbise timpuriu de peccatele ce se petreceau in patri'a lui, ce avuse nefericirea a fi tocmai in acelu timpu unu teatru dirigiatu de parvenitii Fanarului, cari altoira tóte lasitatile némului lor in vinele boerimei române.

Câte blastemuri s'au aruncatu pe acele lipitóre hamesite ce au suptu cea mai nobila madua a poporului românu? Câte blastemuri rostite de parintii ce-si perdura fiii in noroiulu acelei epoce? Câti fii cu ochii inlacrimati raticiau fâra tinta — numai că sè nu se mai scia a caror nume portau?

Sè trecemu asta urma funesta ce-a rosu si ânim'a boeriuului Barbu, pâna a gasitu in soçi'a lui unu sufletu suroru sufletului seu, unu sufletu ce plângea cu celu intristatu si suferiá cu celu nenorocitu, pe care inse voi'a lui Ddieu l'a chiamatu pré iute la sine.

Pe ea a perdut'o, dar Pauna a pasitu in urm'a ei cá-o flóre dupa o flóre, cá-o stea dupa o alta stéua. Si asta i-a fost fal'a si mângaaerea, că déca s'a dusu vestea bunetiei lui, apoi vestea frumósei Paune l'a întrecutu de multu, căci ajunsese la cea parte de tíera.

Venira boeri din lume sè-o védia, si sè-i se i se închine, toti erau ospetati domnesce, portati in butche inhamate de cei mai scumpi cai, dar nici unuia nu se fagaduise fét'a. — Boeriuulu Barbu erá veselu de vesel'a cu care trageau cei castaniti la cas'a lui, n'avea inse graba sè-si strice ticn'a traiului ce-i facea frumseti'a Paunei, si nu gresimu dicêndu că si Barbu contribuia la ea, că voinici vrednici in tíera erau multi, dar cá Barbu nici unulu.

Si Barbu se sciea portá mai sus de fiii celor mai vechi vitie boeresci. Nu erá sumetiú, dar erá omenosu, cu vorba leita si animósa, ce

farmecá pe toti cu suflete curate. Pe lânga aste norocirea a fi lânga Pauna, flórea alésa si ceruta de toti, reversá asupra lui o fericire cum pôte nu se mai gasiá la vr'unu omu sub sóre.

Sè dicemu de Pauna? Ea vedíuse pe multi, vorbise cu multi, dar nici unulu nu lasá întiparire mai adêncea, căci ochiulu ei umedu si invelitu nencetatu cautá pe Barbu, si când flu aflá, o rumenéla pudica trecea obrazii ei dragalasi.

Dóue fiintie tinere, dóue suflete create de Ddieu a se iubi erá Pauna si Barbu. Ei nu rostira inca nici o vorba de iubire, dar sciau că ce síoptescu bórele, ce frundiele si ce le puneau cântece gura; cântece de doru si iubire, asiá cum le întocmesce tinereti'a si fericirea.

Inse fericirea lor, cá tóte fericirile lumesci, se sgudui din temelía. O lovitura grozava i detuná pe toti.

Boeriuulu Barbu plecase la o mosia vecina, si inainte de vreme cătra amurgulu serei se întorse calulu lui singuru, fâra síeua, inselbaticu si acoperitu de sânge.

S'a gasitu si trupulu mortu alu boeriuului le marginea unui gaiu, si putea sè fia asiá bine unu simplu incidentu causatu de arm'a sa propria, cum si unu omoru, căci multe lapedeturi mai petreceau atunci prin tíera.

Lovitur'a asta venise asiá nepregatita, încatu biét'a Pauna cadíu mai mórtá sub influinti'a ei, iéra mosi'a întréga se schimbá in do-liu adênce.

Erá vreme potrivita; betrânulu boeriu veni la ivéla. Apucá cârm'a si puse in fapta tóte crudimele nascocite in singuretate. Si se ghiciá cá partea mai grea se castigase pentru Barbu.

Pe elu l'a si ruptu indata din loculu cinstitu ce avuse. Nu mai erá elu îngrigiatulu conducatoru alu lucratorilor, nu primitoriulu tuturor venitelor, ci muncitoru in rëndulu clacasilor. Si déca se întemplá vr'odata, că se uitá cătra prism'a casei, limbele biciului inodatu plesniau brazde gróse pe umerii lui tîapeni si voinicosi.

Nici unu suspinu inse n'a trecutu peste buzele sale, si-a îndoitu puterile pentru a îndestulí pe acela a carui pâne o mândá; elu n'a datu crediemêntu mintii ce-i spunea, că boeriuulu așteptase cu multa sete privilegiulu, spre a-si versá grozavi'a firei sale asupra lui.

(Va urmá.)

Emilia Lungu.

E p i g r a m e .**La Macsim cârnul.**

Nu e nasu pe asta lume,
Ce n'a fost batjocorit
De-a lui Macsim gróse glume,
De ironicu-i zimbitu.

„Unu-i cá unu castravete,
Altulu e mai lungu de-unu cotu,
Unele-su pré coroiete,
Alu-i tocmai cá unu botu.“

Póte 'ntrebati cu mirare :
— Cum e nasulu lui Macsim ?
Dicu ! Ve spunemu cu 'ntristare,
Cá . . . la elu nasu nu gasimu.

Pe mormântul unui actoru dramaticu.

Aice zace-acuma tacutu si liniscitu
Acela ce cu vocea-i pe multi a asurdîtu.

Unu betîvu.

Ce dracu ? ! . . . nasu-mi rosîu si vînetu s'a facutu
Când, potu sè juru, în viétia-mi tot vinu alb am beutu.

La unu mare iubitoru de teatru.

Tu ridi, Leandre, cu placere,
Vediëndu ; „Barbatul însielatu“,
Si nu scîi, cá privind la scena . . .
Chiar în oglinda te-ai uitatu !

A. B.

Unu aventurieru pe tronulu Moldovei.— *Schitîu istorica.* —

(Urmare.)

Când se află înaintea lui Stefanu, Pseudo-Heraclide, precum i se demândă, descinse de pe calu si apropiându-se mai tare, de si deja ilu parasira puterile si vocea i se inadusi de fric'a mortii sigure si înfricosiate ce-lu aşteptă, totusi încordându-si tóte puterile, admoniéza pe Stefanu, cá sè nu se încréda norocului asiá de tare, câtu sè încépa domní'a sa cu o fapta crudela, ci sè se téma de schimbările sortii nestatornice, careia este supusu si dênsulu. Apoi ilu róga sè crutié viétî'a acelora ce s'au destinsu prin fidelitate càtra sine, si sè le permita a merge în pace de unde au venitu. În fine sè nu-lu ucida pe dênsulu carele cu puçinu mai nainte i erá principe, sè nu-lu condamneze la mórte nedémna de unu principe.

Atâtu Stefanu, câtu si barbarii (secunii) cu totii fure suprinsi de unu spectacolu asiá de tristu si asiá dicîndu mişcati de nefericirea lui remasera în tacere pe câte-va mominte ; Pseudo-Heraclide vediëndu, cá nu-lu dau mor-

tii numai decátu, precum se temea elu, incuragiându-se puçinu si sperându de nou salvarea vietii, ilu róga pe Stefanu cu umilintia, apeléza la îndurarea lui, si-lu conjura, sè-i concéda a intrá într'o manastire închisa, unde sè-si petréca în penitentia celelalte dile ale vietii, retrasu dela tóte desiertatiunile lumei acesteia si a fortunei perfide a carei flagele deja a avutu nefericirea de a le simti, si de acea nu mai voiesce sè i se încréda, nu ! càci omulu nu este siguru de violentia a fortunei nici fiindu rege.

Înse nefericitulu ! tocmai ceea ce credea, cá va sè-i imblândiéscă (adeca promissiunea cá va intrá într'o manastire) tocma aceea i-a inversiunatu mai tare asupra-i mân'a lui Tom-sia, càci amintindu de viétî'a religioasa, pentru a carei batjocurire se acúsá mai tare, asiá se reinnoi ur'a façia de elu, încátu toti cei ce stau impregiuru scósera unu tîpetu de durere, o strigare continua si cu indignarea cea mai mare ilu intréba, în care manastire doresce sè fía închisu ? Au dóra în acea, acarei altare le despoiá într'unu modu atâtu de impíu si pe ai carei superiori i-a tractatu asiá de necuviin-tiosu ?

Atunci Stefanu învinovatindu-lu pentru tirania si impietatea sa, numindu-lu câne (cuvêntu de cea mai mare rusine), de dóue ori ilu alungà cu calulu si trântindu-lu la pamêntu, iér când se înaltia ilu lovia cu sabi'a, apoi demândà sierbitoriului seu, carele erá de natiune Tataru, cá sè-lu ucidia. Acest'a i ciuntà viétî'a prin o singura lovitura de sabia, si infipse capulu taiatu într'o lance spre vederea tuturor. Dupa acea desbracându de vestmite cadavruulu celu plinu de plage, ilu inmormêntara.

Asiá capetu a avutu Ioanu Basiliu Pari si Sami Voda, carele dintr'o conditiune umila fu înaltiatu prin joculu fortunei la tronulu Moldovei ; acestu omu intru adeveru ar fi fost memorabilu, déca ar fi fost atâtu de cu minte si întieptu intru gubernare, pe câtu fu de îndresnetiu intru câstigarea domniei. Ci dênsulu fece inceputulu domniei sale într'unu modu cu totul necrestinescu, càci voi sè-si procureze amórea celor puternici prin stergerea religiiunii vechi si introducerea sectelor nóue, cá si cum aru fi acela adeveratulu cultu divinuu între poporulu puçinu espertu ; afara de acea cugeta, cá intrându în afinitate cu Sboroschiu celu renumitu de avutu si putericu, nu numai cà-si va asecurá tronulu, ci nutriá sperarea de a-si deschide calea spre unu viitoriu gloriosu.

(Va urmá.)

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —

(Urmare.)

— Eu îti marturiscu, că nu pricepu rol'a mea în acést'a drama. E Alice orbita de preferințiile tale? Si totusi eu o vedîui odinioara rosîndu, când te vedîu.

— Tu nu me pricepi. Pâna aci sînt tôte în ordine. Ea me iubesc, voiesce înse că sè o ieu de soția, si deca eu nu me învoiescu, mai bine móre de ânima înfrânta.

— Ea asiá dara resista la o cununía, si de óre-ce tu nu te învoiesci, nu-ti remâne alt'a decátu parasirea. Séu esista si a trei'a?

— Da.

Si Lordulu Montalien îsi descoperi planulu seu. Augustu Stedman fumá si ascultá.

— Aha, pricepu, — dîse elu dupa acea încetu; — lucrulu e esecutabilu, înse periculosu. Si rol'a mea? Eu sè represintu pe preotulu? Tiner'a amabila înse îmi cunosce fisionom'ia mea interesanta.

— Sciu eu acea; înse póte că cunosci pe óre carele, care s'ar pricepe la asiá ceva; unu atare serviciu nu-ti voi uita curêndu.

Pe când vorbi Lordulu Montalien aceste, se aprinse în ochii lui Stedman unu focu diavolescu si pe buzele lui jocá unu surisu fatalu.

Cunoscint'ia acestor ânimi afine avea o origine caracteristica. Înainte cu câtiva ani a fost Augustu Stedman în o legatura de amóre cu o actrice. Ea a fost o femeia resfatata, fara ânima. Elu o peti. si fiindu aprópe de realisarea dorintiei lui, veni Emilu Carls court. Stedman se retrase, suportá barbatiesce debelarea si se facu amicul celu mai intimu alu tinerului aristocratu.

Cu o perseverantia miraculosa așteptá elu momentulu binevenitu de resbunare.

Cinci ani trecusera si iéta sosl acelu momentu.

Lucirea ochilor lui albastrii si surisulu lui extraordinariu remasera neobservate; Lordulu Montalien s'a întorsu la feréstá si priviá afara. „Apoi“, — dîse elu dupa câte-va minute, — vorbesce, séu tacerea însemnédia refusare?

— Tacerea însemnédia acceptare. Liniscesce-te, eu nu potu sè percurgu într'o secunda vre-o câte-va sute de cunoscuti. Îti voi stá întru ajutoriu si sciu deja pe acelu amicu, de care avem trebuintia.

— În adeveru?

— Eu cunoscu pe unu tineru candidat de preotu, carele s'a datu betiei si pentru cinci pundi tôte le face. Unchiulu lui e parochu în Sanct Ethelfrida, si asiá elu usioru ve póte conduce in biserica si ve va cununá.

— În biserica?

— Firesce; unchiulu lui e de presentu în Essex si nepotulu postede cheile bisericei. Când voiesci sè se jóce acést'a istoria?

— Cátu mai curêndu. Poimâne, deca se póte.

— Aha, nerabdarea amorisatului! — rise Stedman, — nainte de cinci ani erai tocmai asiá de nebunu.

— St! eu cugetam, că ai uitatu de multu. Atunci abîá eram de 21 ani.

— Destulu de betrânu, pentru că sè-mi fi rivalu. Asiá dara poimâne. Sciu că voi avé destulu

de lucru; — deca înse dam'a voiesce, eu nu voi pregetá.

— Dam'a voiesce. Înse cum sè facemu?

— Eu mâne voi plecá cu trenulu de diminétia la Londra, voi cautá pe respectivulu, si-i voi impartasi cele de efectuitu. Voi recurge dupa licentia necesaria, că asiá poimâne se ve puteti cununá. Miss Warren sè plece mâne cu trenulu de séra si pâna la cununía asiédia-o în o casa onesta. Celalalte le vei efectui tu. Voiesci si tu sè pleci cu ea de aici?

— Ba nu, întrég'a istoria trebue sè remâna unu secretu; eu nu voiescu sè-mi compromitu numele, pentru că în fine voi sè me casatorescu cu Paulina Lisle!

— Fericita Miss Lisle! cugeta înse, că poti avé în propusulu teu împedeminte; eredele avute au multi petítiori.

— Eu o voi luá de soția, — respunse Lordulu Montalien pe scurtu; — sè vorbimu înse despre celalalte lucruri. Guido pléca mâng séra la Londra, nu ar puté elu óre sè caletoresca cu Alice?

— Si asiá sè tréca de amagitorulu ei? Ide'a nu e rea. Cum ar fi înse, deca tu îndata te vei convorbi despre tôte cu Miss Warren, că eu mâne sè potu plecá cu trenulu de diminétia?

Lordulu Montalien strinse cu o caldura neîndatinata mân'a amicului seu.

— Tu esti pré bunu, amice Gusti; crede-me, că eu nu voi uita asiá în graba serviciulu ce mi-lu faci.

Elu îsi luá peler'ia si se îndepartá.

— Nici sè nu me uiti. — murmurá Stedman, — caci nainte de ce vor espirá acele trei dile, îti voi resplatí acea istoria cu Fanny Dashon.

Cu bucuria nespusa trecu Emilu prin parcu. Elu aflá pe Alice în gradinutia, fiindu énsasi flórea cea mai frumósa.

— Vîno cu mine, am ceva sè-ti spunu.

Ea plecá cu elu dupa unu tufetu de arbori nicuti de bradu. Pe lînga tóta iritatiunea sa, nu uita sè fia cu precautiune. Sositi in umbr'a désa a arborilor, o îmbracisá si o întrebá, deca voiesce sè-i fia soția, de la începutu prin o cununía clandestina?

Suprinsa se uita fetiti'a la elu, mânilé ei se încestara de braçiele lui.

— Vorbesci tu seriosu, Emilu? Eu, fic'a primariului, sè fiu soçi'a Lordului Montalien?

— Pentru ce nu? Nu esti tu destulu de buna si amabila, si pe cine am eu sè întrebu? Firesce la începutu totusi trebue sè fia o casatoria secreta si tie nu-ti este iertatu sè spui nimeruia nimic'a despre aceste.

Si în tonu încetu si lingusitoru i spuse elu, ce are ea sè faca, si i dadu adress'a casei, unde are sè-lu aștepte. Dupa acea se vor cununá într'o biserica mica. Si învoitu-s'a ea la tôte aceste?

Învoitu!

Faci'a ei ardea de bucuria.

— O, Emilu, spre a fi soçi'a ta, tôte le voi face. Dar asiá dara, că îndata dupa cununía îmi va fi iertatu sè scriu parintilor mei si sè le comunicu aceste?

— Da; acum înse nici lor nu li este iertatu sè scia despre acestu propusu, si de vei conveni cu fratele meu la gara, caletoresce cu elu, nu-i spune înse nici lui nimicu. Deca tu me iubesci, vei avé nitica in-

dulgintia, pâna ce te voi conduce in cas'a mea cá pe Lady Montalien.

— Déca eu ilu iubescu!

Ochii ei inocenti ilu privira cu supunere si afa-bilitate nespusa. Espressiunea ei putea emoționá si pe celu mai mare egoistu.

Clopotulu din Priory se audí. Emilu sarutá pe Alice.

— Adio, amata, poimâne ne vom vedé în Londra, si atunci nu ne vom mai despartí.

Tréb'a se facú. Triumfându returná elu acasa.

Cea ce isi propuse elu, erá sè se esecute.

Augustu Stedman erá totu înca în biblioteca.

Si când Lordulu Montalien trecú pe lângá elu, díse numai : „tóte sùnt în ordine.“

Alice intrá în cas'a parintiésca cu o bucuria nespusa, — ea va fi soç'á lui, soç'á lui multu amata!

Betránulu primariu luá bibli'a a mâna si cetí capitlulu de díua; elu cetí din întemplanre tocmai istori'a patetica a Mariei Magdalenei.

Dupa cina díse Alice cu voce tremurânda „nópte buna“, ultim'a „nópte buna“, ce a dí's'o ea în cas'a parintiésca, a careia sóre a fost dóue-dieci de ani.

Ea se retrase in chil'á ei, nu cá sè dórma.

Orológele de pe turnurile Spekhavenului anunçiau a 9 óra. Lun'a luminá vederosu câmpiele ta-cénde.

Ea sídea la ferést'a deschisa, priviá în sus la stelele lucitóre si cugetá la amantulu ei.

Cátu erá elu de generosu, cátu de bunu, cátu de nobilu! Si ea sè fie soç'á lui. Ce fericire în aceste cuvinte!

Asiá síediú ea pâna dupa mediulu noptii.

Cealalta dí sosí, acea dí, în care sè fuga din cas'a parintiésca, si o durere nespusa i cuprinse ánim'a.

— Inse in curéndu vor audí scirea îmbucuratóre. Pollyei voiú sè-i scriú, — cugetá ea, — ei trebue sè-i împartásiescu :

„Nainte de ce parasescu eu cas'a parintilor mei, scump'a mea Paulino, trebue sè-ti împartásiescu secretulu meu. Eu me maritu poimâne si voiú fi soç'á barbatului celui mai nobilu si bunu, pe carele eu nespuse ilu iubescu. Într'o dí vei sci numele lui, pâna atunci încrede-te în a ta *Alice.*“

Ea adressá biletulu, sarutá numele amiceei ei si fotografi'a din medaillon, si atunci abiá se culcá. Inse díorile dílei se reversara deja, când ea adormise — acelei díle — care va sè-i aduca o viét'á nóua.

Capítulu II.

Pe calea coruptiunii.

În díu'a urmatóre de diminét'á plecá Stedman la Londra, si târdiu sér'a merse Guido Carlscourt la gara, cá sè plece cu trenulu curieru de séra la Londra.

Iute sarí elu la cassa, dóue minute mai avea, si trenulu trebuiá sè plece.

În sal'a de áşteptare erá numai o dama cu unu velu desu pe faci'a, pe care i se pareá cá o cunósce.

Elu o priví scrutându, si ea pasí spre elu.

— Domnulu Guido!

— Alice!

Ea nu-si aruncá velulu înderetu, si elu totusi o cunoscu dupa voce.

— Eu caletorescu la Londra si sùm de totu singura. Îmi este permis, voi-vei dta --

— Poftimu aici Domnilor! — strigá conductorulu si deschise unu coupé de clas'a prima.

— Aici Alice, — strigá Guido, si aceste dóue cuvinte remasera în memori'a conductorului si vor sè-lu aduca pe agraitoru în mare periclu si dupa multi ani.

Nu erá timpu de a mai vorbí, Guido ajutá Alicei a se sui, sarí dupa acea ênsusi în vagonu, locomotivulu fluera si trenulu curieru plecá în nóptea întunecósa.

— Si acum spune-mi dta, Miss Warren, ce, pentru Ddieu te îndemna sè mergi singura la Londra pe acestu timpu? — începú Guido; — mai în graba credeam sè convinu la gara cu altu care-va, decâtu cu dta.

Totu înca erá faci'a ei învelita, si velulu i ascundeá rusínea durerósa; Guido ínse vedíu, cá ea tremura.

— În interessulu dtale, Alice, si în interessulu nostru alu tutorora, speru cá tatalu dtale scie despre acést'a caletoria, de si eu nu potú sè pricepu, cum a cutezatu sè te lasa singura.

— Parintii mei nu sciu despre acést'a nimica.

— Apoi si asiá voiesci dta sè caletoresci? Pe mine treb'a dtale nu me intereséda, totusi ínse pentru amicit'á ce o nutrescu cátra dta si parintii dtale, te rogu, sè-mi spuní, ce te îndemná a merge la Londra?

Vocea lui erá fórté seriósa; si de comunu nu erá în manier'a lui Guido sè ispitésca pe óre carele. Déca tóta lumea rataciá pe cai nebune, elu credea cumca astfel este cursulu lucrurilor, si tocmai asiá si lui s'a întemplatú. Emilu putea face ce voiá, ce i pasá lui de elu, si chiar de ar fi fost întrebarea despre o dama esperta, Guido nu s'ar fi interesatu mai departe despre cause si efecte. Alice ínse erá o fetit'á dela tíera, necorupta, pe care elu o cunoscea din pruncia. Si cá într'o oglinda négra vedíu elu adevérulu, si se simtí îndemnatu a se interessá de ea.

— Eu, Alice, nu voiú sè întrú în secretulu dtale, — începú elu iérase; — ínse prejudeca bine înca odata, déca dta faci unu pasíu prudentu si dreptu. Prejudeca înca odata, pâna nu e târdíu, rétórna pâna ce mai este timpu!

— E pré târdíu, si eu nu me voiú reîntórcé, de si asiú puté înca.

Ea díse aceste în tonu resolutu, si cugetá, cum mâne sér'a va fi soç'á lui Emilu.

— Acea firesce dta vei sci mai bine, scusa-mi ingierint'á, si permite-mi, cá sè te conducú la loculu unde voiesci sè mergi.

Ea scóse unu biletu din unu portmoné si o pre-dede lui.

— Ací e adress'a mea, eu primescu cu multí-mita conducerea dtale.

— Miss Howes Lodging, 20 Gilberts Gardens, Tottenham, Court Road, — cetí Guido; — acést'a suná pré tieranesce. Bine, Alice, eu te voiú conduce, si acum cu permissiunea dtale voiú cetí jurnalulu.

În vagonu se facú tacere. Alice redicá velulu si priví afara. Firmamentulu erá acoperitu cu nori gri, nici lun'a nici stelele nu se vedeau, erá o nópte de totu întunecósa. Cátu de fantomatica i se pareá ei fug'á cutezata? ce ar fi facutu ea fára Guido?

Elu erá geniulu scutitoriu alu ei în singuritatea si parasirea ei. Déca i-ar fi fost ei posibilu, sè cugete reu despre Emilu, Par fi dechiaratu crudelu, cà a tramit'o singurica singurea în unu orasiu atátu de vastu si înfioratoriu. Emilu înse sciea mai bine, ce erá pentru ea bine, si mâne pe acestu timpu avea sè fia soçi'a lui.

Mediulu noptii deja trecuse, pe când ea — spre marea uimire a ei — vedîu prima-óra nenumeratele lampe de gasu.

Sgomotulu si tumultulu celu mare dela gara o înfiorá, ea prinse cu frica bratiulu lui Carls court.

— E târdîu fôrte, — observá Guido dupa ce luara o birja, — si speru, cà Miss Howe va fi fost încunoscintata despre sosirea dtale.

Mr. Stedman s'a îngrigitu de tóte si Miss Warren fu amicabilu primita din partea unei dómne slabe si mici, care o conduse în o chiliutia modesta.

Cu ochi lacrimândi întinse Alice conducatoriu-lui ei mân'a.

— Ddiu sè te binecuvinte, Guido, eu nu sciu, cum asîu fi venitu aici fàra dta. Nópte buna, si sè nu spuni nimicu acasa despre convenirea nóstra!

— Nu, nu. Nópte buna!

Elu ajunsese deja la usia si iérase se reîntórse si apucându-i ambele mâni, privi cu o compatimire în faci'a ei udata de lacrimi.

— Eu, Alice, sîm unu tineru usioru de minte, înse nutrescu pentru dta unu interessu fratiescu. Déca vei avé trebuintia de ver unu ajutoriu, adresé dia-te càtra mine sub acést'a adresa, si eu îti voi ajutá.

Naintea ochilor Alicei erau tóte cá o cetia négra.

De ar fi fost Guido chiar fratele ei, nu ar fi pututu sè se interesedie mai multu de ea. Elu sciea ce mominte grele va sè o împresure, si erá necapabilu a le delaturá. Dupa ce se îndepartá elu, la ea intrá Miss Howe suridiéndu.

— Dsióra, eu sciu tóte, — sîopti ea confidențialu, — tinerulu modestu, care a fost adi diminé dia aici, mi-a spusu, cà dta te vei cununá, si acest'a de siguru a fost mirele dtale; elu e unu tineru de o frumsetia rara.

Alice se înspaiméntá, — cum putú Stedman sè descoperi unei straine secretulu ei?

— Poftesci, dsióra, ceva?

— Nu, multumescu.

Dómn'a casei parasi pe óspele tacutu, Alice incuiá usi'a si cadîu în genunchi naintea patului ei.

O simtîre durerósa o cuprinse. Óre ce vor fi facutu acasa? La óra rugatiunii de sér'a vor fi vedîutu cà ea lipsesce, si îndesiertu o vor fi cautatu. Ea isi putea închipui, cum va fi fost de palida si superata mum'a ei? cum se va fi mahnitut si mâniatu tatalu ei? si ea momentan cugetá numai la fericirea ei, si nu la durerea parintilor ei betrâni. Apoi în curéndu vor audi scirea îmbucuratóre, cumca ea e fericit'a soçi'a a Lordului Montalien.

Una óra batú. Trei óre, Alice se aruncá de jumetate desbracata pe patu si adormi.

Si când se deşteptá erá diua, o di ploioasa si posomorita. Sgomotulu de pe strada o asurdiea, si ea isi aduse aminte, cà e în Londra.

Erá diu'a ei de cununá. Ea sarí din patu si pasí la ferésta. O negura grea umplea aerulu si din norii negrii se versá o plóia necontentita.

Fostu-a acést'a unu semnu reu? Dupa dejunu siedîu la ferésta, si cercá a ceti.

Nainte de amé diadi veni Mr. Stedman sè-i spuna, cà tóte sînt deja în ordine si la 6 óre sè aștepte pe Lordulu Montalien.

Mai sîepte óre, óre trece-vor si aceste?

Iéta cà diu'a se plecá si prin negura luminau lampéle de gasu.

Cinci si jumetate — trei patrare — oh! elu nu o sè mai vina! Ea erá în unu feliu de nerabdare neconsecinta.

Nu multu dupa aceea se opri o trasura la pórtá si o persóna învelita sarí din ea.

Cu unu tîpetu de bucuria sarí Alice naintea lui.

— O Emilu, Emilu, mie mi se parea cà acést'a di nu va mai trece.

Elu erá asiá de învelitu, în cátu numai ochiulu amórei îlu putea cunósce.

— Îbraca-te iute, Alice, noi mergemu îndata la biserica.

Puține minute dupa aceea elu o conduse în trasura.

Dómn'a casei privi dupa ei:

— Eu nu putui sè-i vedu faci'a, — dîse ea, — dara de siguru e domnulu acela, carele a adus'o eri.

Biserica dela Sanct Ethelfrida erá fôrte îndepartata dela Gilberts Gardens. Erá nópte, când ei au ajunsu acolo.

Naintea unui edificiu scundu, posomoritu si solitaru stetea o birja, din care sarí Mr. Stedman. O dómna betrâna, care avea sè fia martora cu acela, deschise biserica. La altariu stetea unu barbatu tineru, în ornamentu preotiescu, cu o carte în mâna. Numai unica lampa luminá întunereculu.

Lordulu Montalien conduse pe Alice prin biserica, si dupa dícece minute ceremoni'a se finí. Ea isi scrisera numele în o carte mare, Alice isi capetá es-trasulu de cununá, si asiá tóte se finira.

În usi'a bisericei mirele statú în locu si strinse mân'a lui Stedman.

— Tu esti unu flacáu eminentu, Gusti, si nu voi uita curéndu serviciulu teu.

— Da, da, Mylord, — rise elu, dupa ce plecá trasur'a cu tiner'a parechia, — acestu serviciu nu-lu vei uita curéndu. În sîese septemâni me vei onorá cu o assignatiune de câte-va mii pundi, si atunci va fi resbunata istori'a vechia cu Fanny.

Când a disu Guido Carls court càtra Miss Warren, cumca elu e unu tineru usioru de minte, exprimá o fapta, ce nime nu i-ar fi contradísu. Elu a facutu multe nebulii în viétîa sa, de si erá înca tineru.

Cu 20 ani elu a intratu la regimentu si a dusu o viétia de totu desfrânata; acum numerá 23 ani si erá încarcatu cu datorii si ruinatu pentru totu-de-una.

Cam nainte de unu anu tatalu seu repausá în tifus în Syria. Elu muri liniscitu, cum a si traitu, — nici o dorintia desiérta nu-i amari órele din urma. Numai odata dorí elu sè védia pe fiulu seu Guido, aceea înse erá numai o slabitiune momentana, care nu se mai ivi, pentru cà asiá ceva erá imposibilu.

Dispositiunile sale testamentare le-a facutu înca în Anglia nainte de plecare.

(Va urmá.)

S A L O N U :

Societatea „Români'a Juna.“

— Viena 12 dec. —

Domnule redactoru !

Ve rogu, a avé bunavointia, d'a publicá în stimatulu jurnalulu beletristicu-socialu „Familia“ ce redactati, urmatóarele síre:

Mercuri în 4 l. c. „Români'a Juna“ a tînutu prim'a síedintia dupa adunarea generala, care a precurso spre multumirea tuturor membrilor, cari în numeru completu s'au presintatu la acésta síedintia.

Dupa verificarea processului verbalu, dlu Drd med. O. Blasianu a tînutu o prelegere despre „Expositiunea universală din Paris si cuartirulu orientulu 1878“, care fu primita cu cele mai sincere aplause. Urmá apoi: „Blastemulu unei fete“, poesía de dlu S. Muresianu, declamata de autorulu, care inca se ascultá cu mare placere.

Sosi apoi ultimulu punctu alu ordinei dilei: „alegera comitetulu, si a comisiunii revedietóre si literarie.“ Dlu presiedinte O. Blasianu în numele comitetulu vechiu, multumesce în modulu celu mai caldurosu onoratei societati, pentru spriginirea ce i s'au datu în decursulu ocupárii postulu onorificu.

Resultatul alegerii a fost:

a) Comitetulu: Drd med. O. Blasianu presiedinte, stud. filos. V. Voina vice-presiedinte, Drd jur. D. Tudan si stud. filos. A. Barsan secretari, stud. techn. D. Brateanu controloru, stud. filos. A. Demianu cassariu, stud. techn. A. Moldovanu bibliotecaru, stud. filos. N. Simionovicu bibliotecaru substitutu;

b) comisiunea revedietóre: stud. techn. D. Steopoe, stud. techn. E. Popovicu, stud. pharm. V. Cumanu;

c) comisiunea literaria: stud. jur. C. V. Popu, stud. techn. I. S. Paulu, Drd jur. G. Danu, stud. techn. I. Pamfilie, Drd med. N. Poppa.

Dupa finirea acestui actu, în urm'a propunerii dlui Popu C. V., s'a denumitu de redactori ai foiei umoristice a societatii „Urdic'a“ dnii I. S. Paulu si A. Barsanu.

Cu acésta se fini partea oficiala si începú cea sociala, care durá pâna târdiu.

Dlu E. Popovicu a avutu bunavointia a ne delectá prin cetirea numerulu primu alu „Urdicei“ din acestu anu, în unu modu tare placutu. — Dnii O. Blasianu si Mihailasiu prin esecutári de piese nationale pe violina, iér dlu Socecu pe piano — ne animara si mai tare, — vesel'ia si bucur'ia ajunse la culme, când în choru intonaramu „Cântulu Gintei Latine.“

Dupa ce în fine se esecutá „Calusariulu“, care de unii domni fu si dansatu, ne despartíramu, ducéndu cu noi cele mai dulci suveniru. *Vienensis.*

Serbarea memoriei episcopulu Vulcanu.

— Beiusiu 12 dec. —

Societatea de lectura a tinerimei române dela gimn. sup. gr. cat. românu de Beiusiu, petrunsa de simtiemintele de gratitudine câtra fericitulu episcopu *Samuilu Vulcanu*, fundatoriulu generosu alu gimna-

siului, a decisu a serbá neuitat'a memoria a aceluia în 25 dec. a. c. pe lánge program'a urmatóre:

1) „Bucur'ia“ din gur'a lautarilor, esecutata de corulu instrumentalu alu tinerimei, sub conducerea dlui Augustinu P. Balasiu.

2) „Cuvéntu de deschidere“ rostitu prin conducatoriulu Societatii, dlui Iuliu Papfalvai.

3) „Patri'a româna“, esecutata de corulu vocalu, sub conducerea dlui Ioanu Buteanu.

4) „Mihnea si Bab'a“, balada poporala de D. Bolintinianu, declamata de stud. de cl. VIII Georgiu Morariu.

5) „Fiica de românu süm“, esecutata de corulu instrumentalu.

6) „Biografi'a episcopulu Samuilu Vulcanu“, predata de stud. de cl. VIII Ioanu Evuțianu.

7) „Funeralulu“, esecutatu de corul vocalu.

8) „Duces'a Paluchinu“, poesía de A. Muresianu, predata de stud. de cl. VIII Ioanu Dudulescu.

9) „Cânteculu gintei latine“, de Marchetti, esecutatu de corul vocalu.

10) „Cânteculu gintei latine“, în traducerea latina de D. Fekete, declamata de stud. de cl. VIII Pamfilu Ossianu.

11) „Cânteculu gintei latine“, în traducere francesă de Natalia Soutzo, (?) declamata de stud. de cl. VIII Grațianu Florita.

12) „Cânteculu gintei latine“, în traducere italiana de Domenico Mutti, declamata de stud. de cl. VIII Patriciu Popu.

13) „Asaltulu Grivitei“, de Franz Lorenz, esecutatu de corul instrumentalu.

14) „Negru Vajda és Manoli vagy az árgisi zárda“, legenda trad. de C. Ács, declamata de stud. de cl. VIII Valeriu Miclea.

15) „Martha“, opera de Flotow-Beyer, esecutata de corul instrumentalu.

16) „Das Lied von der Glocke“, poesía de Fr. Schiller, declamata de stud. de cl. VII Epifaniu Popesculu.

17) „Stefanu voda“, esecutata de corul vocalu.

18) „Cuvéntu de închidere“, rostitu prin cond. soc. dlui Iuliu Papfalvai.

19) „Mersu naționalu“, esecutatu de corul instrumentalu.

Iuliu Papfalvai,
conduc.

Valeriu Miclea,
not. coresp.

Ce e nou ?

Aniversarea caderei Plevnei s'a serbatu la Bucuresti, în 28 nov. (10 dec.) cu multa pompa. În reversatul diorilor 21 tunuri anuciara capitalei serbarea. La órele 11 s'a oficiatu de câtra mitropolitulu primatu unu serviciu divinu de multumire pentru successul armelor române, facéndu-se si rugaciuni pentru repausul sufletelor celor caduti. La acésta ceremonía a asistatu Domnitorulu, senatorii si deputatii, ministrii, autoritatile civile si militare. Acésta di a fost serbata în tóta tíer'a.

Ocuparea Dobrogei. Si la Costantia (Chius-tenge) s'a primitu cu bucuria trupele române. S'a serbatu Te-Deum în tóte bisericile. Totu orasiul erá în picitóre; stindarde tricolore, ghirlande de flori si diferite ornamente împodobiau casele. Sér'a orasiul fu iluminatu splendidu, stindarde, lampióne decorau ca-

sele. O manifestațiune imposită s'a facutu din partea coloniei elene, unu cortegiu a pornitu cu music'a în frunte, prin arcul de triumfu, aclamându pe Domnul si pe Dômn'a.

✓ **Sabi'a lui Mihaiu Vitézul.** Dlu locot. col. D. Papazoglu în Bucuresci nu de multu a gasitu si sabi'a lui Mihaiu Vitézul. E numai lam'a de feru, fâra teca si fâra maneru; pe dâns'a sânt încrustate litere mari de auru cirlice, ce se citescu fôrte bine: „Mihail Voivodul Valahiei.“ Rugin'a ce timpulu de 277 ani a gramaditu pe lama dovedesce în destulu adeverul. Ier literele, precum si unu vulturu, ce sânt încrustate la începutulu inscripțiunii sânt de auru finu, fôrte mari si descifrabile.

✓ **In siedinti'a din urma a delegatiunii ungare** a luatu cuvântul si Esc. Sa mitropolitul Miron Romanul. În vorbirea sa a accentuat, că ocupațiunea Bosniei si Hertegovinei este o idea inoporala în opiniunea publica; cu tôte aceste înse, fiindu că Turci'a nu s'a mai pututu sustîne, si de ôra-ce în contra torentului slavicu a trebuitu sê se puna o stavila, aprôba acea ocupațiune; prin urmare votéza si creditul de 20 miliône, căci deca ocupațiunea a fost necessaria, trebue sê suportâmu si speșele ei, ori câtu de grele aru fi acele.

Contele Zichy Feraris Victor fu numitu secretaru de statu la ministeriul de interne.

✓ **Vamile în Dobrogea.** În Dobrogea se înfiintéza, pe litoralele marei Negre si Dunarii, șiepte biurouri vamale. Aceste biurouri sânt: câte unu biurou vamalu clas'a I la Costantia (Chiustenge,) avêndu o sucursuala la Mangali'a si Tulcea, cu dôi sucursuale la Isaccea si la Chilia-Vechia; câte unu biurou vamalu cl. III la localitâțile: Sulina, Hêrsiova, Cernavoda si St. George; câte unu biurou vamalu de cl. IV la Macin.

✓ **Personalulu administrativu în Dobrogea.** „Monitorulu“ publica decretule prin cari se numescu persônele pentru diferitele funcțiuni din ramur'a administrativa în Dobrogea. În judetiulu Costantia prefectu e numitu dlu Remus Opranu, actualu procuroru generalu dela curtea de apelu din Bucuresci; în judetiulu Silistra-Nôua, prefectu dlu generalu Tobias Georghely, fostu ministru; în judetiulu Tulcea, prefectu dlu George M. Ghica, fost ministru.

✓ **Bucuri'a unei betrâne.** Dilele trecute o femeia betrâna așteptâ la puntea de catene în Peșta, că vinindu regele din Buda, sê-i pôta predâ rugarea sa. De odata trasur'a aparû, si betrân'a sari acolo sê-si esecute vointi'a. Câteva mominte regele fu suprinsu, dar apoi se plecâ nainte si luâ cererea betrânei, apoi trassur'a grabi mai departe. Acuma dâns'a se simte fericita, că regele i-a primitu rugarea.

✓ **Procesulu lui Suleiman pasia s'a terminatu.** Elu e condamnatu la inchișore de 15 ani în fortereti'a; dar a apelatu în contra acestei sentinție.

✓ **Ex-imperatés'a Eugenia** si-a vëndutu cele trei case din Paris baronului Hirsch cu 2 361,500 franci.

✓ **Cum traiesce Sir Ali.** Acuma când resboiulu afgano-inglesu a eruptu, va fi interessantu sê însemnâmu câteva amerunte din vieti'a lui Sir Ali, domni-

torulu afganilor. Elu locuiesce în Cabulu, capital'a tierii, într'unu palatu care sémene mai multu c'o cetatiuie, decâtu cu unu palatu. Afara de acesta mai are dôi palaturi în orasiu, în unulu locuiescu copiii lui cei însurati, când se afla în capitala, — ier în celalaltu femeile remase în urm'a mortii parintelui seu. Sir Ali are unu fflu si vr'o 18 flice, dintre cari dîcece sânt maritate. Fia-care a capetatu de zestre câte unu orasiu. Numerulu femeilor sale se urca la 300, cari tôte sânt din Afganistan, care e renumitu pentru frumseti'a femeilor sale.

✓ **O nôua fabrica româna** s'a înfiintiatu la Bucuresci. Acésta este o fabrica de aprindetóre (chibrituri,) si a începutu a funcționâ de curêndu. În fruntea ei stau dnii: principele Dim. Ghica, B. Boerescu, Gr. Cantacozino, Simeon Mihalescu, dr. Davila, G. Filipescu, G. Vernescu, I. N. Alesandrescu, D. Gôbart, G. Cantacozino si C. Boerescu.

✓ **Despre calcâiele înnalte ale papucilor,** cari sânt purtate cu atâta predilecțiune de către damele nôstre, unu professoru din Bonn, Busch, a tinutu o prelegere, în care a combatutu acésta moda, atâtu din punctu de vedere esteticu, câtu si anatomicu. Ce folosu!? Damele totusi le vor purtâ.

Flamur'a lui Hymen.

✓ **Unu ospetiu la Bucuresci.** Marti'a trecuta s'a serbatu la Bucuresci unu ospetiu rar în felul seu, raru căci mirele a fost unu unguru din Transilvania, ier mirés'a o românca din Bucuresci. Anume dlu br. Béla Szentkereszty s'a casatoritu cu domnișôr'a Maria Florescu, fic'a dlui generalu Florescu. Cunan'i'a s'a serbatu în biseric'a St. Sarindaru, si a asistatu unu numeru mare de lume aristocratica.

Suvenirea mortilor.

✓ **Ioanu Popu,** vicariu românu foraneu episcopescu alu Maremuresiului, a repausatu în comun'a Vadu, la 10 dec., în etate de 44 ani. Pe repausatul îl gelescu: soçi'a Aloisia Popu nasc. Rednicu, fiii si fiiele sale: Iuliu, Traianu, Aloisia, Cornelia, Ioanu Coriolanu, asemenea socrulu: Gavriilu Rednicu archidiaconu onor. si protopopu românu gr. cat. în Oradea-mare; frate seu Antoniu, cu soçi'a sa Malvina Popu, afinii si afinele: Ana Rednicu cu soçiulu seu Daniilu Napoianu protopopu onor. si parocu în Bicsadu, Iuliu Rednicu cu soçi'a sa Elena Popu, Dr. Iosifu Rednicu medicu cercualu în comit. Bihorului, Gavriilu Rednicu juristu, precum si alti consângeni.

✓ **Ladislau Juga,** notaru în comun'a Suciu-de-sus, comitatul Solnocu-Doboca, a muritu la 3 dec. Mórtea i s'a întimplatu prin asasinatu, căci dânsulu cinându cu famili'a sa, a fost împușcatu prin ferésta. Veduv'a cu patru prunci îl gelescu.

✓ **George Biberea,** învetiatoru gr. or. a repausatu în Ghilad, Banatu, la 19 nov. st. v.

✓ **La numerulu acesta alaturâmu suplementu de jumetate côla, si astfel acesta contine o côla întréga.**

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru: IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Pest'a. 1878. Calea tierii nr. 10.